

WALTER BRANDLIGT

grondig repareeren. Tegen den tijd dat hij met dit werk klaar was, ging hij naar Nicolini en kocht diens boot voor tweehonderdvijftig francs. Ook die sleepte hij op den wal en ging haar verzorgen. Hij gebruikte teer voor de kiel, het bovenstuk echter schilderde hij lichtgroen, de schilden die aan voor- en achterstevan boven de boot uitstaken, verfde hij rood. Met zware, zwarte letters, vervolgens, schreef hij langzaam een naam op den voorstevan: Maria. Zoo heette voortaan de boot van Petri.

III

Waarom kon dat niet goedgaan? Bij alles wat Petri deed, werd het gevaarlijker voor hem. Hij kon uitgaan of thuisblijven, maar de ellendige winter kwam onherroepelijk met zijn matelooze regens, zijn verschrikkelijke stormen en donderbuien. In dien tijd vergingen er twee zeilschepen onder de oogen der eilandbewoners.

Het water spoelde, roodgekleurd, van de heuvels; de zee was gekleurd van dat neerstortende water; al wat blauw was verdween uit de lucht en een vuil-grijze, donkere massa waaide laag over het eiland. De booten werden dan ook hooger op gesjord, ook moest dus de „Maria” in grooter veiligheid gebracht worden; maar wat gaf het? Petri bracht zijn boot een stuk verder het land in, ze werd zelfs met luiken afgedekt. Maar soms kwamen er weer dagen van zon en scheen het behagelijk te zijn.

In dien verschrikkelijken tijd waren er de twee, in de loods achtergebleven, jonge kerels, die Maria vriendelijk vroegen om verzorging; ze betaalden er redelijk voor. Twee maal per dag kwamen deze nu bij haar eten en ondergingen de vijandige zwijzaamheid van Petri. Ze bleven de lange avonden, speelden kaart met Maria (Petri weigerde met een norsch hoofdschudden, mee te spelen) en dronken hun flesch wijn. Het was een fout van die twee dat ze geen rekening hielden met Petri.

Petri maakte echter nooit een duidelijke aanmerking op hun aanwezigheid, hij werd alleen stiller en kwaadaardiger. De verdrongen woede nam de vriendelijkheid van zijn wezen af, er bleef niet anders over dan een onbeduidend, klein en afschuwelijk leelijk mannetje. Iederen dag dien God gaf zag Petri de kerels binnenkomen; tot dat oogenblik ging alles goed, maar het steeds weer terugkeerende moment van hun binnentreden moest hij moedig dragen; hij vloekte niet, hij beklagde zich niet, maar als met een giftigen priem werden zijn zenuwen geraakt, hij voelde een doordringende pijn diep in z'n hart, hij kreeg een krampgevoel in z'n slapen, een verlamdend, knagend gevoel was plot-